

1

Rhys

Tata mi je jednom rekao da si ljudi uglavnom ne uništavaju živote namjerno; oni jednostavno tijekom života donose niz glupih odluka.

Običavao je sjediti u svojoj pohabanoj, kožnoj, uredskoj fotelji, širokih ramena pogrbljenih iznad radnog stola od ružina drveta, koji je bio ponos njegova ureda. U istoj toj fotelji u kojoj sam ja sada pogrbljeno sjedio, za tim istim prostranim stolom.

Odsutno sam prelazio prstom preko njegova ruba. Nekoć blistava drvena ploha sada je bila izgrebana i bez sjaja. Kad sam bio mali, bilo mi je čudno što je tata želio ovako raskošan stol u inače oskudno opremljenom uredu dvorane za boks i borilačke vještine. Taj bi stol znatno bolje odgovarao nekoj odvjetničkoj kancelariji. Na moje pitanje zašto inzistira na njemu, bio mi se osmjehnuo onim svojim škrtim, njemu svojstvenim osmijehom.

„Boksačka dvorana *Ugašena svjetla* moj je ponos i dika, dečko.” Raširio je svoje krupne, ožiljcima prošarane šake na ulaštenoj radnoj površini. „A ovdje ju ja predstavljam. Sviđalo ti se to ili ne, vanjski dojam je bitan.”

U njegovom svijetu, riječi i postupci imali su jednaku važnost. *Postupaj odlučno, govori iskreno ono što misliš i donosi dobre odluke.*

Što bi tata sada mislio o mojim odlukama?

„Ništa dobro”, promrmljao sam i pritisnuo jagodicama prstiju bolne oči. Trenutno ni ja nisam imao dobro mišljenje o odlukama svoga oca.

Tata je umro prije četiri godine. Bol više nije bila tako oštra, ali je praznina ostala. No ono što me plašilo bio je taj potmul, otrovni bijes koji sam osjećao prema njemu. Tata nikad nije bio savršen. To sam odavno shvatio. Nakon što je mama umrla, upao je u duboku rupu koju si je sam iskopao. No ovo zgarište koje mi je ostavio bilo je nešto posve drugo, i to mi je bilo teško zaboraviti i oprostiti.

Sranje, nisam ni *smio* zaboraviti. Banka mi ne bi to dopustila. Nisam imao pojma da su moje financije i dvorana u tako dubokim problemima do onog dana kad sam zatekao tatu pogrbljenog iznad radnog stola. Tada mi je bio rekao da je spiskao moj novac – radilo se o otrovnoj kombinaciji lošeg ulaganja i kockanja – i da je podigao još jednu hipoteku na dvoranu pokušavajući pokriti dugove.

Mjesec dana poslije, tata je bio mrtav. Stres i sram zbog onoga što je učinio pokosili su ga na najgori mogući način, u obliku srčanog udara. I ja sam postao novi vlasnik Ugašenih svjetala, i gomile dugova.

Čeljust mi se čvrsto stisnula od još jednog naleta bijesa. Htio sam ustati, otići i nikad se ne vratiti. Izvan staklenog zida ureda dopirao je mladenački smijeh. Juniorska grupa je trenirala capoeiru, koju smo nedavno uveli u ponudu dvorane. Svi tečajevi su bili puni, no samo je polovica dječaka mogla plaćati članarinu. I premda bih imao pravo odbiti one koji ne plaćaju, znao sam da to nikada ne bih učinio. Ova dvorana je bila njihov jedini spas u svijetu koji bi vrlo lako mogao isisati svu radost iz njih, nakon čega bi bili samo prazna ljuštura svojeg prijašnjeg sebe.

„Imaš prilično opak izraz lica.” Carlos je stajao pokraj vrata, koja sam nažalost zaboravio zatvoriti. Licem mu se razvukao širok osmijeh. „Pronašao si osip na koži ili takvo što?”

„Da, točno ispod jaja”, odvratim bez žara. „Želiš pogledati?”

„To ću prepustiti tvojim prijateljicama.”

Carlos je znao da već dugo nisam bio ni sa jednom od „prijateljica”, kako ih je on volio zvati. Nemojte me pogrešno shvatiti – prilika

je bilo, jednostavno ih nisam želio iskoristiti. U zadnje vrijeme nisam imao volje... pa, ni za što. Prvo zbog tatinih jebenih dugova, zatim zbog Jakea – nisam htio razmišljati o Jakeu. Carlos se odgurnuo od vrata i spustio guzicu na stolicu nasuprot mojeg stola. „Onda”, nije odustajao, „zašto taj izraz?”

Protrljao sam svoj bolno ukočeni vrat. „Uvijek isto. Novac.”

Carlos se nagnuo naprijed, oslonivši se rukama o koljena. Onaj ležerni osmijeh naglo je nestao s njegova lica. Rijetko se viđalo nenasmiješnog Carlosa. Za razliku od mene, Carlos je bio poznat među ljudima kao veseljak, a tim svojim velikim, smeđim, psećim očima privlačio je žene kao med pčele. On je s lakoćom igrao tu ulogu, skrivajući mračniju stranu za koju gotovo nitko nije znao. Činjenicu da je meni dovoljno vjerovao da mi pokaže pravog sebe nikad nisam uzimao zdravo za gotovo.

„Nema nikakvih promjena?” upitao je.

„Ima, ali nisu dovoljne. Kasnim nekoliko mjeseci s otplatom hipoteke. Banka mi dašće za vratom.”

„Što je s onim Kyleom Garretom?”

Prije pola godine kontaktirao me neki tip po imenu Kyle Garret s ponudom za kupnju moje dvorane. Nakon što smo se raspitali o njemu, Carlos i ja smo otkrili da se radi o nekretninskom tajkunu koji kupuje građevine po cijelom Bostonu i pretvara ih u zgrade s luksuznim stanovima ili u stambena naselja.

„Nisam toliko očajan.” Okej, bio sam toliko očajan. Ali ovo mi je mjesto tijekom odrastanja bilo sve. Bilo je prepuno duhova moje prošlosti, i premda su neki od njih bili bolni, drugi su mi davali snage da ustrajem. Bilo je dovoljno prošetati dvoranom i sjetio bih se svega: voćnog bara u predvorju, gdje je mama uvijek dočekivala Jakea, Carlosa i mene nakon škole, s frapeima od banane i širokim osmijehom. Studija B, gdje smo Jake i ja primili prve udarce i uistinu naučili da je boks „slatka znanost”.

Moj brat Dean i ja smo se skrivali ispod tatina stola i igrali se „špijuna”. Točnije, Dean se igrao špijuna, a ja bih mu ugađao. Sve dok se jedan dan naši roditelji nisu ušuljali u ured na brzi seks, ne znajući

da smo nas dvojica ispod stola. Neke uspomene nisu bile ugodne, ali su bile moje i bile su sve što mi je ostalo. Nisam htio i to izgubiti.

Carlos uzdahne. „Znaš da bih ti mogao organizirati meč kad bi se pristao vratiti u igru...”

„Ne.” Nisam to viknuo, ali je u mojoj glavi zvučalo kao da jesam. Na križima mi je izbijao hladan znoj dok sam smrknuto gledao u Carlosa. On je vrlo dobro znao da sam prestao boksati. Za sva vremena.

Sućutno me pogledao. „Čuj, stari, znam. Ali mislim da Jake ne bi želio...”

„Rekao sam *ne*.”

Od same pomisli na Jakea otvorila mi se rupa u grudima. Jake mi je bio najbolji prijatelj od malih nogu, bliži od mog blesavog brata, i uvijek smo jedan drugomu čuvali leđa. Obojica smo bili boksači. Obojica predodređeni za velike uspjehe. Štoviše, imali smo ih na dlanu. Sve dok jedan nesretni udarac u sljepoočnicu nije okončao njegov život.

Progutao sam masni knedl užasa i stida. Bilo je već dovoljno teško ostati bez Jakea; no kad sam saznao da je tata izgubio brdo novca jer se kladio na njega u tom kobnom meču, to mi je upropastilo sve uspomene na njih dvojicu i na boks uopće.

Jake je ostavio za sobom suprugu Marcy i njihovu malenu djevojčicu Rose. Dovraga, Marcy i ja smo odrasli zajedno, a već mjesecima nisam vidio ni nju ni Rose. Kad god bih se našao s njima, danima bih nakon toga bio paraliziran od krivnje i duboke žalosti.

„Ja sam raskrstio s tim sportom”, rekao sam Carlosu, iako mu nisam morao ništa reći. On je to znao.

Imao sam snažnu potrebu da si izribam kožu. Otuširao sam se prije dva sata, no osjećao sam se prljavo i ljepljivo od kajanja i gnjeva. Tatina se sramota nekako prebacila na mene i nisam je se mogao riješiti.

Carlos se skrušeno nasmiješi. „Da, znam. Ali i meni je ova dvorana sve što imam. Ako propadne, svi ćemo ostati bez posla.”

Nisam više mogao ondje sjediti. Naglo sam ustao i počeo nervozno koračati po tom skućenom prostoru. „Moramo još više raditi. Ne, treba nam sponzor.” I jebeno čudo.

Carlos protrlja bradu, promatrajući me kako hodam po uredu kao lav u kavezu. „To bi moglo pomoći, ali kakve bi koristi on imao od toga?”

„Jebiga, ne znam.” Prsa mi se spuste pri dubokom izdahu. „Porezne olakšice? Zadovoljstvo zbog pomaganja mladima iz geta?”

Carlosove oči zabljesnu od crnog humora. „Tvoj nedostatak entuzijazma nije baš dobra reklama.”

„Zato što ne znam muljati. Loš sam prodavač.”

„To definitivno jesi, buraz”, reče glas s vrata.

Dean, moj mlađi brat i vrsni muljator, stajao je ondje, nonšalantno naslonjen na okvir vrata. Stvarno ne znam na koju smo jebenu foru nas dvojica u rodu. Kao prvo, umjesto da nosi traperice i majicu kao svi drugi frajeri ovdje, on je na sebi imao trodijelno odijelo čija je cijena bila viša od njegove mjesečne stanarine. Stanarine koju sam ja plaćao. Tom malom drkadžiji.

Drugo, bio je jebeno zgodan. Prezgodan. Još od osnovne škole cure su uzdisale za njegovim plavim očima i pepeljastom kosom. Bio je jebeni princ na bijelom konju. Otjerao sam misao na to da Dean tako jako nalikuje mami. Nedostajala mi je svaki dan.

To je bilo najgore od svega. Previše mi je ljudi nedostajalo.

„Što te muči?” upita Dean ušetavši u moj ured. Onda je naglo zastao i uputio mi široki, umjetni osmijeh. „Mislim, danas.”

Brzo sam okrenuo glavu prema Carlosu i namrštenim pogledom mu poručio: *da nisi ni zucnuo*. On je trepnuo očima i znao sam da me razumio. Nisam htio uvlačiti Deana u svoje poslovne probleme. On je imao potencijala da postane netko i nešto – ako ikada izvuče glavu iz guzice i pronađe posao.

Carlos ustane i uhvati se za zatiljak kao da mu se vrat ukočio. „Rhys ima problema s impotencijom.”

Udarilo sam Carlosa laktom, dovoljno jako da ga gurnem u stranu. „Odjebi s tim sranjima. Želiš me ureknuti?”

Carlos posprдно zarokće nosom i pogleda u Deana. „Imaš li ti kakav savjet za to, dečko? Ti si pametan, završio si faks.”

„Pozitivne misli i molitva?”

„Jako ste duhoviti, obojica.” No naš plan je upalio. Odvratili smo pozornost Deanu.

Čim je Carlos izašao, naslonio sam se na rub stola i pogledao u svoga brata. „Zašto si u odijelu? Imaš razgovor za posao?”

Molim te, Bože, daj da se radi o tome. Dečko je diplomirao informatiku na bostonskom sveučilištu, rasturio testove za upis na medicinu i dobio ponude za poslijediplomski studij na raznim sveučilištima diljem zemlje, ali on je odlučio krasti bogu dane. Radio je kao kono-bar i u slobodno se vrijeme zabavavao sa ženama.

Nacerio se kao da je božićno jutro. „Tako nešto.”

Dakle, taj klinac. „Ili ideš na razgovor na posao ili ne?”

„Oh, već sam dobio posao.” Osmijeh mu nije silazio s lica. „Ovo večeras je više kao proba.”

Boksači se oslanjaju na instinkt, a moj je upravo bio ubačen u višu brzinu. „Proba? O čemu to, dovraga, govoriš, Deanie?”

Napokon se prestao ceriti. Mrzio je kad bih ga zvao Deanie.

„Kakav to usrani, šminkerski posao ima probe?” upitao sam ga kad je postao tajanstven. „I počinje u... šest poslijepodne?”

„Gle, jedva sam ti čekao reći o čemu se radi jer je jebeno briljantno. Ali ako ćeš mi zvocati...”

„Govori. Smjesta.”

„U redu.” Dean izvadi svoj mobitel i krene prema meni. „Pronašao sam jednu nevjerojatno genijalnu aplikaciju u koju ubaciš svoju fotku i kvalifikacije i pronađe ti ljude koji nude posao.”

„To je... dobro.” No i dalje sam bio napet. Nešto mi je tu smrdjelo.

„Rekao sam si, pa što ako nitko ne traži zaposlenike s mojim kvalifikacijama. Ja sam dobar i u drugim stvarima.”

„Kojim drugim stvarima?” Taj *jebeni* klinac. Samo je devet godina mlađi od mene, no časna riječ, kad god sam se morao baviti njime, ostario bih deset godina.

Slegnuo je ramenima. „U šarmiranju žena, na primjer. Pomažem im da se osjećaju dobro.”

Polako sam se uspravio do svoje pune visine. „Pomažeš im da se osjećaju dobro.”

„Aha.” Rekao je to kao da sam retardiran. „Ja sam sjajan sa ženama.”

„Kakav je to posao, Deane?”

Ne registrirajući moj ton, on počne tipkati po mobitelu. „Dakle, ta aplikacija me spojila s jednom slatkičom po imenu Parker koja će mi... pazi ovo... platiti da joj budem eskort.” Oči mu zaiskre. „Nije li to genijalno? Ne mogu vjerovati. Voljna mi je platiti suludo puno novca. Laka zarada, i to za ono za što sam prirodno talentiran. No najbolje od svega je to što se radi o dogovoru na neodređeno vrijeme.”

Sva mi se krv iz glave sjuri u nožne prste, a onda se vrati u obliku bujice mračnog, usijanog bijesa. „Prostituirat ćeš se? Jesam li dobro shvatio?”

Gdje li sam pogriješio?

„Što?” Njegove svijetle obrve se iznenada spoje. „Ne! Ja sam eskort. Izvodit ću Parker na spojeve, odlaziti s njom na poslovne večere i domjenke. Takve pizdarije. Mislim, neću je odbiti ako me zamoli da...”

„Ne. Nema jebene šanse.” Zarezao sam i stisnuo šake. „Nisam uložio osamdeset tisuća dolara u tvoje školovanje kako bi bio žigolo nekoj snobovskoj bogatašici...”

„Ah, da, slobodno spomeni činjenicu da si mi platio studij. Opet.” Uputio mi je smrknuti, povrijeđeni pogled.

„Jer jesam!” Prošao sam si rukom kroz kosu i stisnuo prste oko kratkih vlasi. Malo je falilo da si počnem čupati kosu. „Svaki sam novčić koji mi je ostao uložio u ovu dvoranu i tebe. Učinio sam to sa zadovoljstvom. S oduševljenjem.” Bilo je to najmanje što sam mogao učiniti; Deana je trebalo usmjeriti, omogućiti mu obrazovanje, pružiti mu izlaz. „I neka me vrag odnese ako dopustim da moji napori propadnu zbog hirova neke površne, praznoglave...”

„Hej, Parker je strašno pametna. Pogledaj ovo.” Gurnuo mi je mobitel u lice. „Studirala je na MIT-u...”

Frknuo sam nosom. „Naravno.”

„A njena obitelj je u odborima desetak različitih humanitarnih organizacija.”

„Boli me kurac za to.” Uzeo sam mu mobitel iz ruke – inače bi mi ga zabio u nos – i proučio članak koji je otvorio. Zgodna, slatka djevojka, veličine moga palca, velikih smeđih očiju ispod ozbiljno ravnih obrva smiješila mi se s fotografije. Njezin osmijeh je bio usiljen, za razliku od sretnih, ozarenih osmijeha starijeg para pokraj nje. To su očito bili njezini roditelji, a svi su stajali na nepreglednom travnjaku s pogledom na ocean, ispred goleme palače poput onih iz Cape Coda u pozadini.

„Isuse”, promrmljao sam. „Oni su Njujorčani, Deane.”

„Pa?” On se nasmijao. „Što imaš protiv Njujorčana?”

„Bogati Njujorčani su teški šupci.”

U članku je pisalo nešto o tome kako gospodin Charles Brown i njegova supruga „ljetuju” u Cape Codu i prikupljaju novac za kampanju opismenjavanja djece. Plemenita inicijativa, ali to ne znači da su *oni* plemeniti i dobri ljudi.

„Nisam znao da si takav snob, brate.”

Stisnuo sam šaku oko mobitela. „Znaš li koliko sam takvih ljudi upoznao tijekom boksačke karijere? Svi oni stalno govore kako žele pomoći malim ljudima, kako žele biti tvoji prijatelji. No zapravo, ljudi poput nas za njih su samo svježe meso. U najboljem smo im slučaju zabavni. A kad ih prestanemo zabavljati, onda nas odbace.”

Samo pitajte moje tobožnje prijatelje koji su svi redom nestali nakon što je Jake poginuo, a ja napustio boks.

„Parker nije takva. Ona je jako draga. Stidljiva, zapravo.” Dean isturi bradu. „A ako me želi iskoristiti kao svoju osobnu, zgodnu igračku u zamjenu za brdo novca, ja ću joj to dopustiti.”

„Deane...”

„Rekao sam ti to jer sam mislio... nije bitno što sam mislio. Poanta je u tome da je to moj život i moja stvar. Vratit ću ti sav novac koji si uložio u moje školovanje.”

Mom malom braci su konačno narasle kandže. Ja sam mu godinama bio poput oca, više od našeg pravog oca. Ta odgovornost uključivala je i određenu količinu soljenja pameti. No htio sam da mi se usprotivi, da napokon preuzme nadzor nad svojim životom. Ali

ne ovako. Bio je prepametan za ovo. Ja sam bio onaj koji se valjao u blatu. Dean je morao ostati čist.

Bio mi je poznat taj izraz njegova lica. On je to najozbiljnije namjeravao učiniti i ništa ga ne bi moglo odvratiti od toga. Premda smo u mnogočemu bili različiti, u tom smislu smo bili jednaki – obojica tvrdoglavi do srži.

Okrenuo se i krenuo prema vratima, no ja sam podigao ruku. „Čekaj.”

Dean se nervozno ukrutio, ali je zastao.

Izvadio sam mu mobitel iz džepa tako diskretno da to nije uopće opazio. „Ako tako tvrdoglavo želiš to učiniti...”

„*Definitivno* ću to učiniti.”

Kutnjaci su mi škljocnuli kad sam stisnuo čeljust. *Opusti se. Smiri se.* „Onda bi vjerojatno trebao ukloniti ovo sranje iz zuba prije nego što se nađeš s njom.”

Da nisam bio toliko raspižđen, Deanov užasnuti pogled bi mi vjerojatno bio smiješan. „Imam nešto među zubima?” Prešao je jezikom preko njih. Zubi su mu bili čisti, no Dean je neprestano nešto grickao, tako da je ta opasnost bila prilično realna.

„Aha. Nisi ih dobro očistio.” Nagnuo sam glavu prema privatnoj uredskoj kupaonici. „Idi se oprati.”

Nisam mu morao dvaput reći, smjesta se žurno uputio prema malenoj prostoriji.

Ja sam ga pratio u stopu, i usput dohvatio jednu od drvenih stolica za goste s bočne strane radnog stola. Dean je bio previše odsutan duhom da bi to primijetio. „I, gdje se nalaziš s tom curom?”

„Yvonne’s.”

„Otmjeno.” Prošao sam jednom onuda. To mjesto mi je djelovalo kao društveni klub za superbogate.

Dean se zacerekao. „Ne plaćam ja.”

Zakolutao sam očima.

„Za pola sata se nalazimo na piću prije večere, moram se požuriti.” Napravio je grimasu ispred zrcala, pregledavajući svoje zube koji bi mogli biti na reklami, toliko su bili savršeni. „Ne vidim ništa...”

Ostalo nisam čuo. Brzo sam zatvorio vrata, zaključao ih i zaglavio stolicu ispod kvake. U zadnji čas, jer su se odmah snažno zatresla.

„Rhys! Koji kurac? Otvori jebena vrata!”

Aha, nema šanse. Izdržat će dok ga netko ne pusti van.

Javit ću Carlosu... Za sat vremena.

„Rhys!” Deanovo urlanje pratilo me dok sam izlazio iz ureda. „Ovo nije smiješno. Zafrkavaš me?” Začuo se žestoki udarac. „Prokleti gade!”

Da, ponio sam se kao gad. Ali nisam osjećao ni trunčicu grizodušja. Dean je predoobar za ovo. Može me mrziti koliko god želi, ali odlučio sam jasno dati do znanja toj Parker Brown da mojem bratu više nikada ne smije prići.

Dok sam sjedao na motor, osjećao sam kako mi se tijelom razlijeva tinjajuća srdžba. Parker Brown, dakle. Neće ni znati što ju je snašlo.